

Sygn. akt VII K 576/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy – w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **SSR Mariusz Wieczorek**

Protokolant: st. sekretarz sądowy Anita Cichosz

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 13.12.2016 roku

sprawy **W. S.**, syna A. i A. z domu S., urodzonego 2 maja 1978 roku w Ł.

oskarżonego o to, że:

w dniu 3 sierpnia 2017 roku ok. godz. 15:40 na ul. (...) w P., nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez to, że kierując minikoparką marki Y. podczas wykonywania manewru cofania ze skreconym wprawą stroną ramieniem z łyżką doprowadził do zderzenia z poruszającym się przy prawej krawędzi jezdni kierującym rowerem S. K., w wyniku którego nieumyślnie spowodował u niego obrażenia ciała w postaci złamania łuku jarzmowego lewego, złamania skrzydła kości klinowej (na podstawie mózgu - po lewej), stłuczenia i otarcia skóry głowy i twarzy w okolicy skroniowo - ciemieniowej lewej, stłuczenia uda lewego i stawu kolanowego prawego z otarciami naskórka oraz rany tłuczonej podudzia lewego w okolicy kostki przyśrodkowej, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres dłuższy niż 7 dni,

tj. o czyn z art. 177 § 1 kk.

Orzeka:

1. na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk warunkowo umarza postępowanie karne wobec oskarżonego W. S. na okres próby 1 (jednego) roku,
2. na podstawie art. 67 § 3 kk i art 39 pkt 7 kk zasądza od oskarżonego W. S. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 200,00 (dwieście) złotych,
3. na podstawie art. 67 § 3 kk i art 39 pkt 7 kk zasądza od oskarżonego W. S. na rzecz oskarżyciela posiłkowego S. K. kwotę 2.000,00 (dwa tysiące) złotych tytułem nawiazki,
4. zasądza od oskarżonego W. S. na rzecz oskarżyciela posiłkowego S. K. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście złotych 60/100 groszy) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
5. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 147,84 zł (sto czterdzieści siedem złotych osiemdziesiąt cztery groszy) tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 100,00 (sto) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt **VII K 576/17**

UZASADNIENIE

(ograniczenie uzasadnienia na zasadzie art. 423 § 1a kpk)

W. S. stanął pod zarzutem popełnienia czynu polegającego na tym, że:

w dniu 3 sierpnia 2017 roku ok. godz. 15:40 na ul. (...) w P., nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez to, że kierując (...) marki Y. podczas wykonywania manewru cofania ze skreconym wprawą stroną ramieniem z łyżką doprowadził do zderzenia z poruszającym się przy prawej krawędzi jezdni kierującym rowerem S. K., w wyniku którego nieumyślnie spowodował u niego obrażenia ciała w postaci złamania łuku jarzmowego lewego, złamania skrzydła kości klinowej (na podstawie mózgu - po lewej), stłuczenia i otarcia skóry głowy i twarzy w okolicy skroniowo - ciemieniowej lewej, stłuczenia uda lewego i stawu kolanowego prawego z otarciami naskórka oraz rany tłuczonej podudzia lewego w okolicy kostki przyśrodkowej, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres dłuższy niż 7 dni,

tj. o czyn z art. 177 § 1 kk.

Zgromadzony materiał dowodowy daje podstawy do oceny, iż oskarżony dopuścił się popełnienia tego czynu.

W sprawie nie zachodzą żadne okoliczności wyłączające bezprawność czynu oskarżonego, albo jego winę. W momencie podejmowania czynu zarzucanego oskarżonemu działania przestępnego był on osobą dojrzałą i w pełni poczytalną. Oskarżony jest zdolny do rozpoznania bezprawności swojego czynu, znajduje się w sytuacji, która nie wyklucza możliwości dania posłuchu normie prawnej. Znajdował się on w normalnej sytuacji motywacyjnej, zatem można było od niego wymagać zachowań zgodnych z prawem, a nie zachowań realizujących znamiona przestępstw.

W toku postępowania przygotowawczego i sądowego oskarżony przyznał się do popełnienia czynu i wyraził skruchę oraz złożył wniosek w trybie art.336 kpk po uzgodnieniu z oskarżycielem publicznym - o warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec niego na okres 1 roku, zasądzenie od niego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej świadczenia pieniężnego w kwocie 200 złotych, zasądzenie od niego na rzecz pokrzywdzonego nawiazki w kwocie 2000 zł oraz obciążenie kosztami postępowania oraz opłatą.

Dlatego Sąd też uwzględnił w/w wniosek, gdyż uznał, że na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego okoliczności popełnienia występku zarzucanego oskarżonemu nie budzą wątpliwości. Warunkowe umorzenie postępowania karnego jest środkiem probacyjnym, który Sąd może zastosować wobec sprawcy przestępstwa zagrożonego karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat w sytuacji, gdy wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie on przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd wziął pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rodzaj zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym naruszenia których dopuścił się oskarżony, oraz fakt iż w tym zakresie oskarżonemu należy przypisać nieumyślność.

Rozważając kwestię warunkowego umorzenia postępowania karnego w stosunku do oskarżonego nie sposób nie przeanalizować jego dotychczasowego sposobu życia, uprzedniej niekaralności oraz zaprezentowanej w toku postępowania postawy, tj. oskarżony od początku przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wyrażał gotowość dobrowolnego poddania się karze, wyraził skruchę.

W realiach tej sprawy uzasadnione jest przypuszczenie, że oskarżony pomimo warunkowego umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Wskazuje na to postawa oskarżonego. Zauważyć przy tym należy, że czyn zarzucany oskarżonemu, na tle jego dotychczasowej drogi życiowej ma charakter incydentalny i wyjątkowy. Dotychczasowy, ustabilizowany styl życia oskarżonego, pozwala na ocenę, że oskarżony akceptuje utrwalony porządek prawny i zasadniczo go przestrzega, poza incydemem jaki miał miejsce w dniu 03.08.2017 r. Mając powyższe na uwadze, Sąd sformułował wobec oskarżonego pozytywną prognozę

kryminologiczną, oznaczając okres próby na okres jednego roku. Okres ten w sposób dostateczny pozwoli na weryfikację postawionej wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd warunkowo umorzył postępowanie karne w stosunku do oskarżonego W. S., uznając, że mimo warunkowego umorzenia postępowania karnego, będzie on przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni przestępstwa.

Jednocześnie na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk Sąd zobowiązał oskarżonego do uiszczenia świadczenia poprzez zapłatę kwoty 200 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej, mając na względzie kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa, jak i dla podkreślenia naganności zachowania oskarżonego.

Ponieważ pokrzywdzony zawniósł o zasądzenie od oskarżonego na jego rzecz, nawiązki /zadośćuczynienia/ za doznana krzywdę, domagając się z tego tytułu kwoty 2.000 złotych, a oskarżony wyraził zgodę na takie orzeczenie Sąd również na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk zasądził od oskarżonego w/w kwotę. Tutaj Sąd nie określił terminu do takiego naprawienia szkody, albowiem nie ma ku tego podstaw.

Bowiem w art. 67 § 3 kk wymienione zostały odrębne cztery kategorie środków karnoprawnych: obligatoryjny obowiązek naprawienia szkody w całości lub części, następnie fakultatywne w orzekaniu przez sąd: poszczególne obowiązki z art. 72 § 1 k.k., świadczenie pieniężne z art. 39 pkt 7 k.k lub nawiązkę oraz zakaz prowadzenia pojazdów wymieniony w art. 39 pkt 3 k.k. W ocenie Sądu, nawiązka o jakiej mowa w art. 67 § 3 kk wykazuje podobieństwa do pojęcia „nawiązki” o jakim mowa w art.47 § 3 kk, który analogicznie jest środkiem karnym. Również jak świadczenie pieniężne wskazane w tym samym przepisie w art. 67 § 3 kk jest **środkiem kompensacyjnym**.

Zatem analogicznie jak naprawienie szkody z art.46 § 1 kk nie może być ujmowana jako obowiązek probacyjny (osobny rodzaj rozstrzygnięć możliwych przy warunkowym umorzeniu postępowania), bo do takich zostały wprost wskazane w § 3 art. 67 kk, poprzez odwołanie się do art. 72 § 1 kk, a tylko w odniesieniu do takich obowiązków przepisy Kodeksu karnego stawiają wymóg określenia czasu i sposobu ich wykonania. Potwierdza to również treść przepisu art. 68 § 2 k.k., który przewiduje możliwość podjęcia warunkowo umorzonego postępowania w przypadku uchylania się od wykonania nałożonego obowiązku lub orzeczonego środka kompensacyjnego, środka karnego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30.09.2008r., II AKa 282/08, LEX nr 477637, Prok.i Pr.-wkl. 2009/6/43, KZS 2009/6/79).

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych uzasadnia treść art. 627 kpk, w myśl którego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza od skazanego na rzecz Skarbu Państwa poniesione koszty sądowe i wydatki.

Wysokość opłaty ustalono w oparciu o treść art. 7 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U.z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).